

Daniels bok – nummer tolv

Mørke

Jeff Pippenger

2023-12-07

Et ord eller et uttrykk som blir gjentatt i det inspirerte ord, er et symbol på den annen engels budskap.

Og i Nebukadnesars andre regjeringsår drømte Nebukadnesar drømmer, og hans ånd ble urolig, og søvnen vek fra ham. Da bød kongen at man skulle tilkalle spåmennene og stjernetyderne og trollmennene og kaldeerne, for at de skulle kunngjøre kongen hans drømmer. Så kom de og trådte fram for kongen. Og kongen sa til dem: Jeg har hatt en drøm, og min ånd er urolig for å få vite drømmen. Daniel 2:1–3.

I nattens «mørke» drømte Nebukadnesar om et bilde, men han kunne ikke erindre drømmen. I en nattlig drøm drømte han om et bilde, men drømmen om bildet var like mørk for hans forstand som natten da han hadde drømt drømmen.

Da talte kaldeerne til kongen på syrisk: «Konge, lev evindeligg! Fortell dine tjenere drømmen, så skal vi kunngjøre tydingen.» Kongen svarte og sa til kaldeerne: «Saken er gått meg av minne. Dersom dere ikke gjør drømmen kjent for meg, med dens tyding, skal dere hugges i stykker, og deres hus skal gjøres til en skraphaug. Men dersom dere kunngjør drømmen og dens tyding, skal dere få gaver og belønninger og stor ære av meg. Kunngjør meg derfor drømmen og dens tyding.» Daniel 2:4–7.

Prøven med Nebukadnesars drøm om billedstøtten var en prøve utformet for å avdekke hvem som kunne gi en korrekt profetisk beskrivelse av en billedstøtte som var innhyllet i mørke, sammen med tydingen av drømmens innhold. Den annen engels budskap, som i millerittisk historie ble forent med Midnattsropets budskap, var blitt forbilledliggjort ved Elia i striden på Karmelberget. Også dette var en prøve som skulle åpenbare, ikke bare hvem som var den sanne Gud, men også hvem som var den sanne profet. William Miller, som Søster White uttrykkelig sier var forbilledliggjort ved Elia, representerte Elia på Karmelberget. Likevel var det ikke så meget William Miller som ble representert, som de regler for profetisk fortolkning som han var blitt ledet til å forstå. På Karmelberget ble profetene for den mannlige guden Ba'al og profetene for den kvinnelige guden Asjtarot påvist å være falske profeter. I millerittenes historie ble de protestantiske kirkene påvist å være falske profeter, slik Karmelberget forbilledliggjorde.

Da de protestantiske kirkene gav til kjenne sin forkastelse av William Millers regler for profetisk fortolkning, ble de Romes døtre. Profetisk sett er en datter et bilde av sin mor. Den prøven som protestantene ikke bestod i den millerittiske historien, var prøven som identifiserte og frembrakte et bilde (datter) av dyret. Det er der hornet som representerer sann protestantisme, ble åpenbart i motsetning til hornet som representerer frafallen protestantisme. Nebukadnesar krevde en tyding, og ved å gjøre dette var han, under Forsynets ledelse, innvevd i frembringelsen av en åpenbaring

av både de falske og de sanne profetene.

De svarte igjen og sa: La kongen fortelle sine tjenere drømmen, så skal vi kunngjøre tydningen av den. Kongen svarte og sa: Jeg vet med sikkerhet at dere søker å vinne tid, fordi dere ser at saken er gått meg av minne. Men dersom dere ikke gjør drømmen kjent for meg, er det bare én dom over dere; for dere har gjort dere rede til å tale løgnaktige og fordervede ord framfor meg inntil tiden er forandret. Fortell meg derfor drømmen, så skal jeg vite at dere kan kunngjøre tydningen av den. Daniel 2:7–9.

Ved avslutningen av prøvetidene ble den forskjellen som var blitt påvist på Karmel-fjellet og den 22. oktober 1844, også fremstilt i Daniel kapittel to. I de tre profetiske fremstillingene av Karmel-fjellet, millerittisk historie og Nebukadnesars drøm om billedstøtten, ligger betoningen på den rette profetiske tolkning, slik den er representert ved Elia, Miller og Daniel. Tolkningen av drømmen er det budskapet som blir avforseglet i den historien hvor to klasser av profeter blir åpenbart.

Kaldeerne svarte kongen og sa: Det finnes ikke et menneske på jorden som kan kunngjøre kongen det han spør om; derfor har ingen konge, herre eller hersker krevd slikt av noen spåmann, stjernetolker eller kaldeer. Og det er en sjelden ting kongen krever, og det finnes ingen annen som kan kunngjøre det for kongen, uten gudene, de som ikke har sin bolig hos kjøtt og blod. Av denne grunn ble kongen vred og meget harm, og han bød at alle Babylons vise menn skulle tilintetgjøres. Daniel 2:10–12.

På Karmelfjellet foreslo Elia prøven, og prøven han foreslo, var ikke bare for å åpenbare hvem som var den sanne Gud, men også hvem som var den sanne profet. I Daniel kapittel to er det kaldeerne som identifiserer prøven som åpenbarte skillet mellom det sanne og det falske. De forklarer at den tydningen Nebukadnesar søker, bare kan åpenbares av Gud, og ikke av mennesker. De klaget også over at forholdet mellom Nebukadnesar og hans religiøse vismenn var et uriktig forhold, når de sier at «det er en sjelden ting kongen krever». De ønsker at kongen, som representerer staten, skal holde seg utenfor det religiøse området, hvor de har vært ansett som myndighetene. De protesterer ikke mot prinsippene for forbindelsen mellom kirke og stat; de protesterer mot at Nebukadnesar, som representerer staten, krever å ha kontroll over kirken. De ville være bekvemme med et forhold mellom kirke og stat, dersom de religiøse lederne hersket over staten. Dyrets bildes prøve er der vi avgjør vår evige skjebne – slik Nebukadnesars billedrøm er en prøve på liv og død.

Og det gikk ut befaling om at de vise menn skulle drepes; og de lette etter Daniel og hans venner for å drepe dem. Da svarte Daniel med råd og visdom til Arjok, høvdingen for kongens livvakt, som var gått ut for å drepe de vise menn i Babylon. Han tok til orde og sa til Arjok, kongens høvding: Hvorfor er kongens befaling så forhastet? Da gjorde Arjok saken kjent for Daniel. Daniel 2:13–15.

Når Daniel blir opplyst om forståelsen av livs- og dødsomstendighetene i drømmen om det ennå ukjente billedstøtten, representerer han opplysningen av de hundre og førtifire tusen om det faktum at de befinner seg i historien til den andre og synlige prøven i den tretrinns prøvingsprosessen. Men Daniel representerer ikke bare dem som har valgt å spise den rette kost og derfor bestått den første

prøven, men han representerer også den menneskelige representanten som Gud hadde gitt særlig innsikt i bibelsk profeti.

Når det gjelder disse fire guttene, gav Gud dem kunnskap og innsikt i all slags lærdom og visdom; og Daniel hadde forstand på alle syner og drømmer. Daniel 1:17.

Selv om alle de fire trofaste hebreerne besto prøven med kostholdet, ble Daniel utvalgt som budbæreren av syner og drømmer. Daniel representerer den profetiske budbæreren, slik denne er framstilt ved Elia, Johannes Døperen, Johannes Åpenbareren, William Miller og Future for America. Den profetiske budbæreren er aldri adskilt fra den profetiske prøven.

På Kristi tid kunne de som forkastet Johannes' vitnesbyrd, ikke dra nytte av Jesus. I milleritt-historien kunne de som forkastet det første budskapet (representert ved William Miller), ikke dra nytte av det andre budskapet. I begge historiene forsto ikke de trofaste hvor prøvelsesprosessen ledet hen. Disiplene nektet å se korset, selv om de tydelig var blitt fortalt at det skulle skje. Millerittene kunne ikke se den store skuffelsen. Da Daniel av Arjok ble underrettet om de livs- og dødsomstendighetene som var knyttet til Nebukadnesars drøm om billedstøtten, visste han ikke hva drømmens innhold var eller hva prøven med billedstøtten ledet til. Alt han visste, var at det dreide seg om en situasjon på liv og død. Daniel trengte derfor tid til å forstå tydningen.

Så gikk Daniel inn og bad kongen om at han ville gi ham tid, så han kunne kunngjøre kongen tydningen. Daniel 2:16.

Daniel hadde vist tro i den kosten (metodologien) han hadde besluttet å spise ved den første prøven. Derfor ble han gitt tid, slik også disiplene ble det på Kristi tid. Den tid som ble gitt disiplene, var tidsrommet for Kristi død, begravelse, oppstandelse og hans første himmelfart, før Han møtte disiplene på veien til Emmaus, og deretter igjen i salen ovenpå. Så, ved slutten av tiden, åndet Han på dem Den Hellige Ånd.

Og da han hadde sagt dette, åndet han på dem og sa til dem: Ta imot Den Hellige Ånd. Johannes 20:22.

Esekiel profeterte, og de døde ben ble ført sammen. Deretter profeterte Esekiel igjen, og Den Hellige Ånd ble åndet inn i de nydannede kroppene, og de reiste seg som en mektig hær. Da Kristus åndet på disiplene, åpnet Han deres forstand.

Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå skriftene. Lukas 24:25.

Alle profetene taler om verdens ende, og Daniel er intet unntak. Den tid han anmodet om, var et tidsrom for at han kunne motta opplysning. Ventetiden for millerittene var fra den første skuffelsen inntil de erkjente at de befant seg i nølingstiden i forbindelse med profetiene i Matteus kapittel tjuefem og Habakkuk kapittel to. Historien om nølingstiden i millerittisk historie ble oppfylt i tiden for den andre engels budskap. Daniel kapittel to fremstiller den samme historien, så hans anmodning om tid samsvarer profetisk med millerittenes nølingstid. Derfor representerer Daniels anmodning om tid og millerittenes nølingstid nølingstiden for de hundre og førtifire tusen, som begynte den 18. juli 2020.

Daniels anmodning om tid til å forstå Nebukadnesars drøm om billedstøtten er i Åpenbaringen kapittel elleve fremstilt som de tre og en halv dagene da de to vitnene lå døde på gaten. I historien om de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve, de tre og en halv dagene som symbolsk fremstiller en profetisk ørken, finnes det en røst som roper. Den menneskelige røsten som Trøsteren benytter for å vekke og gi liv til de døde, tørre ben, er representert ved Daniel, som får den profetiske åpenbaringen om hva drømmen var og hva den betydde. Røsten som roper i ørkenen, er blitt gitt profetisk forståelse av drømmer og syner, slik Daniel representerer det. Røsten roper, og identifiserer dermed at han er blitt gitt midnattsropets budskap, og ropet blir gitt ved midnatt, som representerer mørke.

I det dypeste mørke ved midnatt fikk stemmen (Daniel) forståelse av et budskap som var tildekket i mørke. Befalingen som blir gitt til stemmen (Esekiel), er å profetere til de døde, tørre ben. Idet han gjør dette, blåses Trøsteren på de døde i gaten, og de blir «gjenopplivet». Men vekkelser fullbyrdes bare ved bønn. Bønn er et veimerke i historien om vekkelser av de døde, tørre ben som blir drept i gaten. Daniel representerer profetisk dette veimerket, nettopp på det rette stedet hvor veimerket blir identifisert.

«En vekkelser av sann gudsfrykt iblant oss er det største og mest påtrengende av alle våre behov. Å søke dette burde være vårt første arbeid. Det må gjøres alvorlig anstrengelse for å oppnå Herrens velsignelse, ikke fordi Gud ikke er villig til å skjenke oss sin velsignelse, men fordi vi er uskikket til å motta den. Vår himmelske Far er mer villig til å gi sin Hellige Ånd til dem som ber ham, enn jordiske foreldre er til å gi gode gaver til sine barn. Men det er vårt arbeid, ved bekjennelse, ydmykelse, omvendelse og alvorlig bønn, å oppfylle de betingelser som Gud har lovet å gi oss sin velsignelse på. En vekkelser kan bare ventes som svar på bønn. Så lenge folket er så blottet for Guds Hellige Ånd, kan de ikke verdsette forkynnelsen av Ordet; men når Åndens kraft rører ved deres hjerter, da vil de taler som holdes, ikke være uten virkning. Ledet av Guds Ords undervisning, med åpenbarelsen av hans Ånd, og i utøvelsen av sunn dømmekraft, vil de som deltar i våre møter, vinne en dyrebar erfaring, og når de vender hjem, vil de være beredt til å øve en gagnlig innflytelse.»

De gamle fanebærerne visste hva det vil si å kjempe med Gud i bønn og å glede seg over Hans Ånds utgytelse. Men disse trer bort fra handlingens skueplass; og hvem kommer frem for å fylle deres plasser? Hvordan er det med den oppvoksende slekt? Er de omvendt til Gud? Er vi våkne for det verk som foregår i den himmelske helligdom, eller venter vi på at en eller annen tvingende kraft skal komme over menigheten før vi skal våkne? Håper vi å se hele menigheten vekket til liv? Den tid vil aldri komme.

«Det finnes personer i menigheten som ikke er omvendt, og som ikke vil forene seg i alvorlig, gjennomtrengende bønn. Vi må gå inn i arbeidet hver for oss. Vi må be mer og tale mindre. Urettferdigheten florerer, og folket må læres opp til ikke å være tilfreds med en gudsfrykts ytre skinn uten ånd og kraft. Dersom vi er opptatt av å granske våre egne hjerter, legge bort våre synder og rette på våre onde tilbøyeligheter, vil våre sjeler ikke opphøyes til tomhet; vi vil være mistroiske overfor oss selv og ha en vedvarende erkjennelse av at vår tilstrekkelighet er av Gud.» Selected Messages, bok 1, 121, 122.

På grunnlag av tro på den kosten Daniel hadde valgt å spise, ble han deretter ført inn i en visuell prøvingsprosess som krevde at han tok i bruk den metodikken som var representert ved hans kosthold, først ved å love at hans Gud ville identifisere og forklare drømmen, og deretter ved å fremføre denne drømmen for kongen. Han hadde den rette kosten, eller den rette metodikken, og deretter skulle han synlig åpenbare sin tro ved å framlegge budskapet i Nebukadnesars billeddrøm, som befant seg i absolutt «mørke». Hans neste handling var hans synlige åpenbaring av tro, for da tok han i bruk den guddommelige formelen for Guds folk når de befinner seg i mørke.

«Den ondes mørke omslutter dem som forsømmer å be. Fiendens hviskede fristelser lokker dem til synd; og det er alt sammen fordi de ikke gjør bruk av de privilegier som Gud har gitt dem i bønnens guddommelige ordning. Hvorfor skulle Guds sønner og døtre være tilbakeholdne med å be, når bønner er nøkkelen i troens hånd til å åpne himmelens forrådsammer, hvor den allmektiges grenseløse ressurser er oppbevart? Uten uopphørlig bønn og årvåken vakt er vi i fare for å bli likegyldige og for å vike av fra den rette sti. Motstanderen søker stadig å sperre veien til nådens trone, så vi ikke ved inderlig bønn og tro kan oppnå nåde og kraft til å stå imot fristelse.» Veien til Kristus, 94.

Med mørket i innholdet av Nebukadnesars nattlige drøm trengte Daniel seg sammen med sine tre ledsagere og ba.

Så gikk Daniel hjem og gjorde saken kjent for Hananja, Misjael og Asarja, sine venner, for at de skulle be om barmhjertighet fra himmelens Gud angående denne hemmelighet, så Daniel og hans venner ikke skulle gå til grunne sammen med resten av Babels vismenn. Da ble hemmeligheten åpenbart for Daniel i et nattsyn. Da lovet Daniel himmelens Gud. Daniel tok til orde og sa: Lovet være Guds navn fra evighet til evighet! For visdommen og makten hører ham til. Han forandrer tider og stunder, han avsetter konger og innsetter konger. Han gir de vise visdom og de forstandige kunnskap. Han åpenbarer de dype og skjulte ting, han vet hva som er i mørket, og lyset bor hos ham. Deg takker jeg og priser jeg, du mine fedres Gud, du som har gitt meg visdom og kraft, og nå har gjort kjent for meg det vi bad deg om; for du har nå gjort kongens sak kjent for oss. Daniel 2:17–23.

Daniel ble deretter belønnet av Ham som «vet hva som er i mørket». Bevegelsen for søndagslovgivning foregår i mørket, og de som har bekjent å ta til seg den guddommelige kost, er forpliktet til å erkjenne dannelsen av dyrets bilde, som bereder den religiøse og politiske plattformen for håndhevelsen av den pavelige myndighets merke.

Daniel kapittel to identifiserer ikke bare historien om den andre engelen i den millerittiske historien, men enda mer direkte fremstiller det historien om den andre engelen i den tredje engelens bevegelse. I prøvelsen knyttet til Nebukadnesars drøm om billedstøtten fremstilles prøven i forbindelse med dyrets bilde. De profetiske skrittene i Guds folks oppvåkning til de livs- og dødsomstendigheter som er knyttet til den nær forestående søndagsloven, blir meget spesifikt identifisert i bøkene Daniel og Åpenbaringen.

Daniel representerer budbringeren i den historie hvor liv-eller-død-budskapet om billeddrømmen går ut. Han står fast på den kosten han er kommet til å forstå, og ved tro erklærer han at Gud kan

gjøre synet kjent, men han ber om tid. Tiden er nølingstiden. Ved avslutningen av nølingstiden blir han gitt kunnskap om hva som var i Nebukadnesars mørke drøm, men ikke bare det. Han mottar ikke bare forståelse av billeddrømmen, som er et forbilde på dyrets bilde og den prøven som er knyttet til det, men han priser også Gud ved slutten av nølingstiden fordi Gud «gir de vise visdom og dem som har forstand, kunnskap; han åpenbarer de dype og skjulte ting; han vet hva som er i mørket, og lyset bor hos ham.»

Daniel setter her sin lovprisning inn i den sammenheng at det har vært en «økning av kunnskap», for han som i kapittel tolv fastslår at «de vise» skal forstå «økningen av kunnskap», priser også Gud for at Han hadde gitt «visdom» og «kunnskap» til «de vise». Han henviser direkte til de vise jomfruene og knytter sin tid til ventetiden. Han plasserer illustrasjonen som finnes i kapittel to direkte inn i den fullkomne oppfyllelsen av ventetiden i Matteus tjuefem i den tredje engels bevegelse. Enda mer betydningsfullt er det forhold at Åpenbaringsboken identifiserer at like før nådetidens avslutning fikk Johannes beskjed om ikke å forsegle utsagnene i profetiene i Daniels og Åpenbaringsens bøker, for de er den samme bok.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles gjøre rettferdighet; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

Tiden da Daniels og Johannes' åpenbarings profetier skal bli åpnet, er i nølingstiden i lignelsen om de ti jomfruer, og den tiden fremstilles ved Daniels bønn om tid. Hans anmodning om tid ble etterfulgt av bønn, noe som må finne sted forut for de døde tørre bens oppstandelse. I den tidsperioden da kunnskapens økning og forståelsen av drømmebildet, som er tildekket i mørke, ble åpenbart, gjorde Gud også noe annet for Daniel. «Han åpenbarer de dype og lønnlige ting.» Den lønnlige ting i historien om Midnattsropet er profetien i Åpenbaringen som åpnes like før nådetiden lukkes. Denne «dype og lønnlige» ting er «sannhet».

Sannheten blir den profetiske nøkkelen som åpnes for budbæreren, representert ved Daniel, og som gjør det mulig å gjenkjenne den skjulte historien til de «sju tordener». Den skjulte historien er historien om tre veimerker. Det første er en skuffelse, og det siste er en skuffelse, slik det er illustrert i millerittisk historie. Det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet», ble skapt av den «Vidunderlige Lingvist» gjennom kombinasjonen av den første, trettende og siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. Jesus er den første og den siste, og Han er «sannheten». Strukturen i ordet som ble skapt av den «Vidunderlige Lingvist», identifiserer de tre profetiske veimerkene som utgjør den skjulte historien til de «sju tordener», som skulle forsegles inntil Daniel ba om «tid» og gikk til bønn.

Skuffelsen den 18. juli 2020 var det første veimerket, og den illustrerer den skuffelsen som er forbundet med det siste av tre veimerker, nemlig søndagsloven. Den midterste bokstaven, den trettende bokstaven, er et symbol på opprør, og den er et symbol på det midterste veimerket i den skjulte historien om de sju tordenrøster. Opprøret fremstilles ved de dårlige jomfruene ved Midnattsropet, for Midnattsropet er det midterste veimerket i den tretrinns historien om 18. juli

2020, Midnattsropet og den snart kommende søndagsloven. Så snart det er midnatt, går tiden inn i den trettende timen, hvor de dårlige jomfruenes synlige tilsynekomst blir demonstrert ved deres erkjennelse av at de ikke har den gyldne oljen.

I den symbolske «ørkenen» i de «tre og en halv dagene» i Åpenbaringen kapittel elleve fremstilles Guds folk som værende i den symbolske historien til forbannelsen om «sju tider». Ved slutten av denne perioden skal de erkjenne at de har blitt spredt, at de har syndet, at deres fedre har syndet, at de har vandret i strid med Gud, og at Gud har vandret i strid med dem. Denne erkjennelsen skal lede dem til å be bønnen i Tredje Mosebok tjueseks. Denne erkjennelsen av at de må be bønnen i Tredje Mosebok tjueseks, samsvarer profetisk med Daniels bønn i Daniel kapittel to, og den illustreres ved Daniels bønn i kapittel ni. Grunnen til at Daniel ba bønnen fra Tredje Mosebok tjueseks i kapittel ni, var hans erkjennelse av at han var ved slutten av de sytti årene i Jeremias profeti om bortførelsen av Guds folk.

De samme sytti årene representerer historien om beseglingen av Guds folk. De sytti årene representerer renselsen i Malaki kapittel tre og Kristi to tempelrenselses. De representerer historien om prøven knyttet til dyrets bilde. Denne historien begynte den 11. september 2001 og ender ved den snart kommende søndagsloven. Ved slutten av denne symbolske syttiårsperioden søker Daniel en «drøyingstid» for å kunne be. Hans bønn ble besvart da profetiens siste hemmelighet ble åpenbart for ham. Den åpenbaringen kom mens Guds sanne protestantiske folk fremdeles befant seg i «ørkenen» i spredningstiden etter 18. juli 2020. På den tiden ble «sannheten» åpenbart for «en røst som roper i ørkenen».

Vi vil fortsette med Daniel kapittel to i den neste artikkelen.

Og Herrens vrede ble opptent mot dette landet, så han lot alle de forbannelser komme over det som er skrevet i denne boken. Og Herren rykket dem opp av deres land i vrede og harme og stor fortørnelse og kastet dem inn i et annet land, slik det er den dag i dag. De skjulte ting hører Herren vår Gud til; men de åpenbarte ting hører oss og våre barn til for evig, for at vi skal gjøre etter alle ordene i denne lov. 5 Mosebok 29:27–29.